

C. H. Spurgeon:

Krisztus mennybemenetele

Ef 4, 7–12

(Részlet „Az üdv üzenete” prédikációiból)

Kmetty János: Mennybemenetel

Szeretett Urunk és Mesterünk elment közülünk. Az Olajfák hegyéről, rettenetes harcainak színhelyéről, diadallal felemelkedett mennyei trónjára. A tanítványok feszülten néztek az ég felé. Eltávozása, övéinek itt hagyása, árván maradása, talán egy újabb csapás, amelyet vajon el tudnak-e még szenvedni a tanítványok? Két angyal hirtelen feltűnése sejteti, hogy Péteréknek szükségük van még most is az égi segítségre! – Nehezen fogható fel Urunknak ez a bejelentése: jobb nektek, ha én elmegyek (Jn 16, 7). Ezerféle ellenvetéssel tudnánk élni, de nem tehetjük, mert tudjuk, hogy Urunknak minden szava igaz, ezért inkább az ő igazságát helyezzük megvilágításba.

Jézus alászállása angyaloknak és embereknek örömeire szolgálhatott, de öneki szenvedést, megaláztatást, kereszthalált és sírbeszállást okozott. Urunk megérdemli a kiváltképpení tiszteletet, mert ő azt drága áron szerezte meg. Az igazság és az iránta való szeretetünk kényszerít arra, hogy vele együtt örvendezzünk. Urunknak nem azért volt öröm a visszatérés, mert szenvedéseinek helyét elhagyhatta, hanem azért, mert megváltásunknak művét diadallal bevégezte.

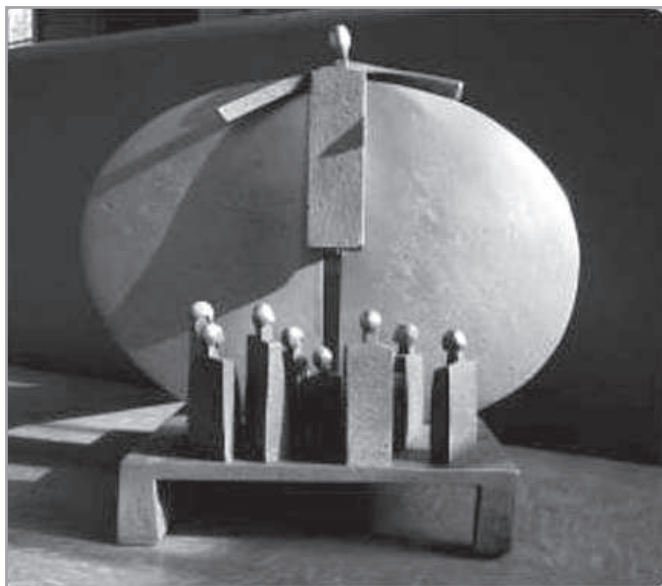
Fontoljátok meg, hogy azon órától, amelyben Urunk e világot elhagyta, számunkra vonzását a világ elvesztette. Viszont az ő lakhelyéhez, ahol számunkra már helyet készített, megerősödtek az oda húzó kötelékek. Nekünk e világ nyugalmat már nem adhat, igazán kincsei sem boldogítanak. – Ó, Krisztus, te vagy népednek drága kincse, szívünk minden vágya tefeléd emeli tekintetünket!

Ebből következik az a nagy igazság, hogy mi már a menny állampolgárai vagyunk, s honnan a megtartó Jézus Krisztust is várjuk, bárha életünk eközben is őáltala elrejtve Istennél van! Ha pedig feltámadtunk a Krisztussal, fölfelé száll minden gondolatunk. Urunk mennybemenetele emlékeztet minket a mennyre, és készlet a szent életre, amely által minden erőnket arra fókuszáljuk, hogy ezért ne érezzünk veszteséget, ha feláldozzuk mulandó kincseinket. Kézzele készített oltárunk és templomunk itt e földön nincsen, de van a mennyben. Istent féljük, tiszteljük itt lenn, zsolnárokban zengjük dicséretét, azonban a mennyei istentisztelet öröme és ékessége Jézus által majdan ugyancsak részünk lesz. Erről mond szép éneket Pál apostol, a Krisztus ismeretének bölcs tudora: Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megál-

Istent féljük, tiszteljük itt lenn, zsolnárokban zengjük dicséretét, azonban a mennyei istentisztelet öröme és ékessége Jézus által majdan ugyancsak részünk lesz

dott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban (Ef 1,3).

Jonathan Clarke: Mennybemenetel

Mivel Jézus Urunk a mennybe ment, szabad utat imáinknak oda ő nyithat. Ti egy kérvényt nyújtotok be – mikor imádkoztok – a királyi udvarhoz. Mivel az a Lélek által helyesen van megírva, s egy Nagyméltóságú személy által pedig aláírva, és ha az aláíró maga is ott van, akkor ő a Címzettnek közvetlenül a kezébe adja! Az így postázott imát az Úr saját kérésének tartja. Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához, hogy irgalmat nyerjünk, és kegyelmet találjunk, amikor segítségre szükségünk van (Zsid 4,16)!

Gerjedez a mi szívünk, ó, ha arra gondolunk, hogy minekünk is lesz feltámadásunk és mennybemenetelünk. Urunk – miként Sámson Gázában a városkaput fölkapta és félredobta, így utat nyitott a szabadulásra – ekként hengerítette el a követ a sírról, az örökösnek vélt fogházról. Légy bátor testvérem; azon az úton, amely a fénylő mennybe vezet, s melyen az Úr is elment, te is elmégy és megérkezel oda, ahol ő van!

A mennybemenetel győzelme

A zsoltárszerzők és az apostolok örömeiket találták abban, hogy az Úr győzelmi menetéről írjanak. A 24. zsoltár látomás arról, hogy Urunk a mennybe bevonul. Angyali felszólítás hangzik: Emeljétek föl fejeteiket, ti kapuk, emelkedjétek föl, ti ősi ajtók, hogy bemehessen a dicső király! Ki az a dicső király? A Seregek Ura, ő a dicső király! A boldog lelkek seregeitől körülvéve vonul be a mennyei városba a király. – A római korban ha a háborúból a győztes vezérek hazatértek, az őket ünneplő sokaság örömujjongással és virágosöt zúdítva rájuk köszöntötték őket! Anélkül, hogy betű szerint értenénk ezt az ünneplést, így gondolhatjuk el Urunk mennyei trónjának elfoglalását. – A 68. zsoltár pompázatos képekben jövendöli meg a hazatérő király trónfoglalását: Istennek harci kocsija számtalan, sok ezer, ezekkel jön az Úr a Sínairól szentélyébe. Fölmentél a magas hegyre, foglyokat ejtettél, embereket kaptál ajándékkul, mégpedig lázadókat. Most már ott laksz, Uram Isten (18–19)!

Urunk mennybemenetele győzelem volt a világ felett. A világ miljom kísértései között makula nélkül átment. Minden

rá irányzott nyíl lehullott páncéljáról. A földi tűzből kiszabadult, s ruháját a füst szaga sem járta át. Viszont népe bűneit megsemmisítette engesztelő áldozatával. Testvérek, a bűn, amikor ő a mennybe felment, Immánuelünk szekere kerekein fogva vitetett.

A halált is legyőzte, az ősi sárkány fejét lába alatt eltiporta. A sátán, mint a villám hullt le az égről, midőn Urunk trónjára hágott. Mindazt, ami bennünket foglyokká tehetne, fogságra vetette. A törvényt betöltötte, annak átkát megszüntette, az ellenünk szóló kézírást keresztre szegezte.

A mennybemenetel ajándékai

A Szentlélek a mennybemenetel kiváltképpeni ajándéka. A megszülető gyülekezetnek tökéletesednie kell a szent életben. El kell érniük Krisztusban a hitegységet. Külön-külön pedig a felnőttkorra vagy nagykorúságra való eljutás az elérendő cél. Az újjászületett lelkek részesülnek a Lélek vételeinek áldásaiban, különböző mértékben. Az apostolok (küldöttek) a Krisztusról való tanúskodásra választottak ki. Ők személyesen látták a Megváltót, övele jártak. Proféták is voltak az első gyülekezetekben. Ők mint összekötők az Ó- és az Újszövetség között viselték tisztségüket, amely ugyancsak a Lélek adománya volt. Az evangélisták a hithirdetés szolgálatára rendeltettek. Különböző helyeken, de különösen ott, ahol még nem hirdettetett az evangélium. A pásztorok és tanítók a nyájra vigyáznak, a megtért lelkeket óvják, ápolják, tanítják. A szolgálatra való felkészítés, a Krisztus testének építése a Lélek vezérlésével, a kirendelt vezetők révén valósul meg. Ebben a szent munkában az egész gyülekezetnek a Lélek adta ajándékok működtetésével részt kell vállalnia.

Urunk, amiképpen látták őt egykor a tanítványok elmenni, ugyanúgy látják, látjuk majd őt visszajönni. Ennek azonban elkerülhetetlenül a számonkérés, az ítélettartás is része lesz. Sáfárkodjunk hát jól az Úrtól kapott ajándékokkal, a szent talentumokkal!

*Ford.: Balogh Lajos
Közreadta: Nagy Ferenc*